

ВѢСТНИКЪ
ДОБРУД

ОРГАНЪ НА ЦЕНТРАЛНИЯ ДОБРУД

Иэлиэа понод'лникы, ср

И НАРОДЕНЪ СЪВѢТЪ

ЛЕТЪНЪ

MEMORANDUM

Добруджанци! Вадете будни на доста си
отдайте се всецело на отечествената кауза
за да се утвърчи със успех народното дѣло

Скръбна вѣст.

Съ сълъзено сърце съобщаваме, че въ село Демени, окръг Васлуй (Молдова) е билъ убитъ на 3 августъ 1917 г. непрѣжливия ни съпругъ, баща, братъ и роднина

Янко К. Пачовъ

на 67 години, отъ гр. Тулча, доброволецъ прѣзъ освободителната война, кавалеръ на Св. Георгиевския кръстъ

Отвлеченъ на 28 августъ 1916 г. въ Молдова, прѣкаралъ съ хиляди сѣнародници най-големия лешенъ и най-тежки мъки, когато ние те очаквахме въ освободена вече Добруджа, бѣхме поразени отъ извѣстнето за твоята мъченическа смъртъ, причинена отъ алодѣйската ромѣйска ръка.

Борецъ за свободата на България, ти загина пакъ за нея. Ние се покланяме съ смирение прѣдъ непознатия ти гробъ. Той ще бѣде твоя свѣщенъ завѣтъ за безкрайна обичъ къмъ Отечеството.

Оплакваме неутѣшимо твоя страдаленъ край, сѣжии ни съпруга, татко и брате и заедно съ нашата дѣлбожа скръбъ за непрѣжливия ни загуба, ние и нашитѣ поколения! ще те имаме за припѣръ на най-високи добродѣтели и родолюбие.

Панахида за незабравимия ни покойникъ ще се отслужи на 10 февруарий въ черквата „Св. Седмочисленици“ слѣдъ Возвѣщената служба.

ОПЕЧАЛЕНИ: съпруга Олга; дѣщери: Веса и Яница; синове: Драгомиръ и Илия; снаха Бонка; зетъ Никола; плѣмници: Мария и Елена; СЪБМЪИСТОБА: А. Пачовъ; Т. Пачовъ, Г. Пачовъ, К. Пачовъ, г-жа Г. Маркова, генералъ-лейтенантъ Драгановъ, Н. Ивановъ, Кирчо Петровъ, Д-ръ Драганови, М. Марковъ и др.

София, 28 януари 1918 год.

Г. Тодоровъ.

Военитѣ цѣли на България.

На 30 м. м. въ Народното Собрание прѣдставителитѣ на българския народъ сж разисквахи нашитѣ военни цѣли. При новия фазивъ, въ който навлизе войната съ започване на прѣговоритѣ въ Брестъ-Литовскъ, вниманието на всички бѣше обърнато къмъ камарата. Тоя денъ, ще остане бѣлжитъ за историята на нашата намѣса въ сегашната война. Още единъ пътъ се прояви дисциплината и силноостъта на разнопартийността ни въ високата задача на врѣмето, която прѣживяваме. А днѣтъ, въ които живѣемъ, дѣйствително, сж велики, ва бѣдащето на народа ни и ние събръменичатъ съ възискателностъ и тактичностъ трѣбва да вършимъ дѣлото на роднопо.

На първо мѣсто това се налага на Народното собрание, отъ което изтича властита и силата на нацията ни. Всички фактори въ общественъ ни животъ днесъ въ една или друга смисълъ коватъ сѣдбинитѣ на градожитѣ български поколения. Каквото имъ отредимъ, това ще бѣдатъ въ европейското общество, това ще носятъ на челото си.

До тая часъ военното положение на България, безъ да прѣувеличаваме, е едно отъ най-щастливитѣ. Земята на нашитѣ дѣди и на сегашнитѣ ни брати, кждѣто рѣчта ни кѣнти и българско сърдце тупа, е въ радѣтъ ни. Богъ благослови съ успѣхъ и слава твърдостъта на нашата военна мощъ, на нашитѣ минци. Врагътъ е поваленъ въ краката на войника ни. Нѣма поробенъ български кѣтъ. Слѣдъ толкова години отъ великитѣ врѣмена на Крума и Симеона пакъ българското племе фактически е свободно и обединено. И, ако да бѣше въ ония, въ нѣкогашнитѣ врѣмена, когато най-големата мъдростъ бѣше побѣдата въ боя, нашето се-

гатно обединение, което е фактъ, прѣше да бѣде свършена работа. Но модерния свѣтъ и междудържавнитѣ начала покать санкциониратъ на фактитѣ отъ общоевропейския аеропатъ на мирнитѣ конференции.

Въ началото сме на тая втори стадий, осмѣствението на военитѣ ни цѣли. Отъ тоя пунктъ гледани извѣленията и разискванията въ камарата, се открива будния и трепетенъ интересъ къмъ тѣхъ въ общественитѣ срѣди. Първитѣ крачки въ новоразвизлата се фаза на нашитѣ военни цѣли сж сѣдбоносни. Ще бѣдемъ ли толкова мъдри и твърди на новото бойно поле, колкото нашия солдаты на югъ и сѣверъ? Ето въпросътъ, който пори гърдѣтъ на всѣки добъръ българинъ днѣтъ и нощъ. На устнитѣ на всички мислители е грижата за постигането на нашитѣ военни цѣли. Замисленостъта е голѣма, защото имаме дивнитѣ епопеи на нашия светецъ войникъ и всѣки българинъ иска да се прибере въ кѣщата си, слѣдъ толкова мъки и неизразими жертви, съ отдаване и покой, и че нѣма какво повече да терзае мирното творчество на българскитѣ дѣца.

Ние тукъ въ освободенитѣ български покрайнини сме доволни отъ тоя исторически денъ на българския парламентъ. Произнесенитѣ слова диматъ съ вѣра, твърдостъ, енергичностъ. Тѣхното ехо въ Брестъ-Литовскъ, въ Берлинъ, Виена и въ сѣгашенскитѣ страни ще ехти мощно, защото идатъ въ единъ гласъ отъ гърло на цѣлия сплотенъ народъ. И въ тоя гласъ нѣма колебания, не уравниовѣеностъ. Напротивъ, всичко е изрѣчено самоувървено високо и открито като при откритието на завѣта въ старитѣ библейски пророци. Гърмитъ е гласътъ въ камарата отъ дѣвцата до дѣсницата за стария и новия завѣтъ на българския народъ! „Искаме нашето обединение!“

Слѣдъ като г. Министръ-прѣдседателя е съобщилъ, че отива въ Врѣстъ-Литовскъ и се туря начало на нашата мисия е изразилъ и гледището на правителството по военитѣ ни цѣли.

„Нашата цѣль въ тая война, както много пъти до сега е казвалъ г. Министръ-прѣдседателя, е нашето пародностно обединение. Македония, Добруджа, Моравско и Сересъ, Драма и Кавала“. Междии нѣма въ думитѣ на г. Министра, защото това всичко е българска земя. Въ разни врѣмена тия български кѣсове сж били признати за наши отъ самитѣ имъ доверчанини владѣлци. Обединената българска държава ще има най-добра стратегия, когато истински обедини племето си, за да се остави отъ мераци за бѣдещи военни прѣдприятия, и се прѣдаде на мирно развитие.

Въ тоя духъ и редъ на мисли всички партийни прѣдставители сж подкрѣпили извѣленията на правителството. Отстапни нѣма. Концесиятъ сж невъзможни, съ който и да било. Тукъ не е до нѣкой търтъ, а до живота на населението на единъ народъ, до живота на българското племе. Нашето бѣдаще сѣмѣстатуване зависи изключително отъ тоя, съ какви земни ширини и при какви граници ще останемъ да дишаме утрѣ на Балканитѣ! Защото истинско самоубийство е за народа ни, както се е изразилъ единъ отъ народнитѣ трибуни, ако и тоя пътъ се не постигне нашето обединение. И това е истината! Договоритѣ които сѣмѣчихме при наѣсата ни, сж свѣщени, не само защото по тѣхъ ние дадохме прѣсѣжии жертви, а и защото тамъ сж открити границигѣ на нашето обединение, за да не слушаме отъ устата на Венделовци изъ родинитѣ на нашитѣ сѣмѣзници горчиви думи за отклонение отъ почитѣ договорни ангажменти. За нашата народна цѣлостностъ ние се бихме на много мѣста. И тая политика на правителството, както единодушно е признала опозицията, е една държавна необходимостъ, защото е слѣдила нашата обща цѣль: да се обединимъ. Промѣни въ тая наша единствена военна цѣль не може да станатъ. Нѣма общественикъ въ България, който да извърши подобно светотатство. И опититѣ или сондажитѣ отъ гдѣто и да идатъ, за да се наложни развитието на нѣщата къмъ подобна измѣна на установената по до-

говори военна цѣль прѣдъ народното единомислие ще останатъ ялови. Трогательни сж напѣствениитѣ думи на опозицията къмъ г. Министръ-прѣдседателя, отивающъ въ Брестъ-Литовскъ, за да се поеме ръководството на българската мисия. Отъ него, отъ стария български патриотъ г. Радославовъ, въ единъ гласъ всички искани да каже, кждѣто е потребно слѣднитѣ думи: „Въ София е разрѣшенето на Балканската задача и на нашето обединение, на което настояваме неотстъпно“.

Твърдостъ, дисциплина и едномислие, между всички българи и всичко ще бѣде постигнато!

На геройскитѣ народи свободата е първото право, което никакъ не може да имъ отнѣме, когато тѣ сж побѣдителни.

Да живѣе Независима Обединена България!

ИЗЪ ДОБРУДЖА.

С. Хамамджи (коджелашко)

На 2 февруарий се яви прѣводчикътъ прѣ германското коменданство въ селото ни и събуди на общинския кметъ, че съгласно заповѣдта на фелд-маршалъ Макензонъ, трѣбва веднага да прѣдаде общинскитѣ печатъ. Запитанъ за причинитѣ на това, отговори се, че такава е заповѣдта и че, ако искаме да имаме печатъ за въ вѣдаще, ще трѣбва да си направятъ печатъ безъ българския гербъ.

Цѣли 38 години ние чакахме днѣтъ, когато ще видимъ нашия роденъ гербъ върху бумажитѣ сж. И този денъ дойде. Ние го видѣхме величествено и опресненъ съ кръвта на нашитѣ брати—освободители. И отъ този денъ, той стана още по милъ и скѣтъ. Той бѣ за насъ светица, защото по него сж прѣсни капкитѣ кръвъ, които оросиха роднитѣ поля.

Ето сега ни се заповѣда да го махнемъ, да го не гледаме. Защо това?

Тревожни мисли се будятъ у насъ за сѣдбата на този злощастенъ български край и прѣдъ замѣленото съзнание възбѣватъ коммариитѣ дни на нѣкогашното черно робство.

По въпроса за мира.

Върхитѣ. Държавниятъ секретаръ фонъ Крикманъ и графъ Черникъ отпътуваха въ вторникъ вечерта за Врѣстъ-Литовскъ, за да продължатъ прѣговоритѣ за мира.

Науенъ. Прѣлпята около украинскитѣ делегации въ Брестъ-Литовската конференция, продължаватъ.

Господинъ Холубовичъ, прѣдседателъ на делегацията на Киевската Рада, заяви:

„Волшевиитѣ, съ познатата тѣмъ демагогия прокламираха, както въ Руона, така и въ мирната конференция, принципа за самоопрѣдѣлението на народитѣ. Въ дѣйствителностъ, обаче, тѣ водятъ борба противъ тоя принципъ. И за таяцѣль тѣ сж служатъ съ най непростенитѣ срѣдства: ограничавагъ до максимумъ свободата на печата, гонятъ съ оръжне политическитѣ събрания, вършатъ арести и убийства на своитѣ политически противници и въобще правятъ всичко възможно, за да подконеатъ младитѣ други републики, създадени върху територията на бившатъ,

Бурски.

ТЕМЕНУГИ

Сница.

(Продължение отъ брой 91).

Прѣдъ него е тоалетна маса съ голѣмо огледало, което драговоно го отразява. Върху масичката сж наредени портрети, а върху близката етажерка албуми, задъ него пиано.

Като забѣлѣза пианото, той смѣкна раицата отъ ржката си и възстрѣпалъ отъ радостъ, че ще посвири седна на столчето и удари съ издѣпанитѣ си прѣсти върху бѣлѣтъ клавиши. Съзвучие слѣдъ съзвучие, занижаха се трѣли тихи и меланхолични, които напѣо нѣмаха съ бурата на войната. Приятнитѣ звуци облѣха цѣлата стая и мощно се втурнаха прѣзъ вратата, коридора и изпълиха двора и нощта. Всичко затихна замръ. Нито глътка нито въздѣшка. Спотайка се и забравиха свѣта. Слушатъ и думитѣ се разтварятъ на тия изтукани, излѣти отъ бронзи, въ койтъ е вдѣхнато мъжество и героизмъ за себестраицата.

Калоянъ самъ вдѣхновенъ отъ дѣлѣтитѣ се като благодатна струя звуци се унесе до забрѣва. Той не чувствуваше вече раната въ гърбѣтъ си; забрави и за ужаснитѣ лютѣ битки, за мѣлитѣ и терзанията на войната. Въ този мигъ той живѣеше, чувствуваше сладки-

тѣ трѣпцети на живота, който му напѣваше за минали зѣйнии дни, и за пурпурнитѣ зари на младостъта.

Като че ли нѣкой прѣсѣче радѣтъ му и той спрѣ. Стана отъ столѣтъ и съ силно отворени очи, ви погледъ въ фотографята на млада мома и извика отъ изненада: Звѣздомица.

Неувѣренъ напълно той започна да рови албумитѣ, книгитѣ и; когато на всѣка книга той прочете яснобития, подиисъ на Звѣздомица колѣнично близо до нейното лѣгло и зашемна.

— Боже, благодаръ ти за радостъта, която ми изпрати въ тия трудни минути въ тия дни на изпитии и страдания.

При ставането книга падна отъ лѣглото до краката му, разгърна я и между листитѣ намери китчица отъ теменуги. Обърна ги, помирася ги, доближи ги близо до очитѣ си и съ пѣлни усмивка на човѣкъ, който знае своя щастливъ дѣлъ въ свѣта, допрѣ китчицата до устнитѣ си и я цѣлува благоговѣйно.

— Звѣздомица, ти ме обичашъ . . . ти не си ме забравила. Нашитѣ свѣтлинѣ дни прѣкарани въ Римъ, въ Лозана, въ Парижъ и врѣдъ сж биле сѣжии за тебъ. Азъ те обичамъ. Моята обичъ е извѣстна Богу и той ме доведе като врагъ въ тая страна за да намѣра твоия кѣтъ, твоята моминска стая, свѣтла свѣтъкъ, кждѣто се принасятъ желанията и мечтитѣ въ жертва на любовта. Обичамъ те, Звѣздомица, моя мала, Звѣздомица, азъ ще догна тукъ до лѣглото ти и ще пази твоитѣ бѣлинове, твоитѣ скѣпца, мечтитѣ и желанията ти,

които сж те посѣщавали днѣтъ и нощъ, въ радостъ и скръбъ. Азъ ще пригърна твоя духъ и ще заспи спокойно съ сънѣтъ на правѣдникъ.

Изтросаха нѣкои по коридора и прѣкъснаха мислитѣ на Калояна, който се намираше въ нѣкакъкъ душевенъ екстазъ.

— Аманъ! бе даскале! Оти мѣйна! бе! Че ударъ го това пушина, та да послушаме още малко. Оточа, е какъ да ти кажа, бе Даскале, ей, тѣй ми стана едно хубаво, меко на сърдцето, на сѣлян ружнаха изъ очитѣ ми. Война, война . . . Тичай гони, пушкай, колѣама право да ти кажа това свърната сякашъ, че е отъ Бога пратена, за да приспѣва душата.

— Е, нѣма какво ще посвири обаждѣ се другъ и напълно увѣрени, че даскала ще свири насѣдаха турски около вратата и коридора. Нито единъ не по-сѣмѣ да стапи съ калитѣ си ботуни върху хубавия персийски килимъ.

Калоянъ изгледва тия добродушни другари по оръжже и опаненъ отъ мислитѣ за нея седна панови прѣдъ пианото и засвири сонатитѣ на Ветковена. Двѣмъка сж неал прѣзъ студентскитѣ години тѣй много обичаха тия възвишени сонати, достойни за разбиране само отъ великитѣ души на влюбенитѣ. Съзвучиата се за прѣплитяха, ту бавно, ту бързо, ту съ буренъ устрѣмъ, кждѣто при атака, или вихрено се загонятъ като вѣлпѣтъ на морето при буря. Плачатъ звуцитѣ и се сѣмѣятъ, кръвъ обилна се тече, — червена топла кръвъ и обилна радостъта. При занехъ слѣнце, когато мѣсе-

Руска Империя. По тоя начинъ тѣ, въесто принципа народното самоуправление, създаватъ принципъ на анархията. Още тогава, когато господи́нъ Троцкий признаваша делегацията, като такава на независимата украинска народна република, още тогава, казвамъ, ние се съмишляхме въ неговитѣ думи — съмишляхме въпрочемъ, което не захъсѣ да се оправдае. Когато ние заминахме за Киевъ, за да вземемъ едно окончателно рѣшение по третирани́тъ, съ централнитѣ сили, въпроси прѣзъ Петроградъ, съ съдѣйствието на болшевикитѣ, пристигнала тукъ една делегация на Украина, която е идвала за своя най-главна цѣль подкопаването на нашия авторитетъ. Станалитѣ въ цѣла Русия избори, въ края на мѣсецъ ноември, за учредително събрание, въ Украйни сж дали слѣдния резултатъ: 75 процента добиха нашитѣ кандидати, 15 процента — кандидати на другитѣ партии, а само 10 процента — тия на болшевикитѣ. Слѣдъ разгонването на учредителното събрание, една група отъ около 80 болшевики прѣдставители въ туй събрание, доиде въ Харьковъ и се провъзгласиха за ново правителство на Украинската народна република. Заедно съ тѣхъ въ Харьковъ пристигнали и отряди отъ червената гвардия, за да запазятъ редътъ, който и безъ тѣхъ съществуваше, въ Харьковскитѣ губернии. Тия гвардейци сж единичката днесъ поддрѣпа на Харьковското правителство. Мога да заявя, че това самозванно правителство не е Украина, а Харьков само, да не може да прѣдставлява. Широката прочее маса отъ работническия народъ, която стои тукъ и на фронта, сама же опрѣдѣли: кой отъ насъ има право, кой е социалистъ и кой е контра-революционеръ, и кой създава и кой руши създаденото.

Думата, слѣдъ това, взе графъ Чернинъ, който отъ името на четиритѣ съюзни делегации, заяви:

Въз основа становището, което руската делегация взе по тоя въпросъ, въ пълното заседание на 30 януари, именно, че само тия договори, сключени съ Украина, може тя да признае, които сж потвърдени отъ правителството на Руската федеративна република, — ние, както и до сега, признаваме украинската република за независима суверенна държава, която може самостоятелно да сключва международни договори.

Слѣдъ туй господи́нъ Троцкий взе думата и каза, че той не измѣнява гледната си точка по отношение на украинската държава, но че трѣбва да забѣлѣжи какво, централнитѣ сили изъчно ще могатъ да опрѣдѣлятъ географическата граница на признатата отъ тѣхъ украинска република — нѣщо, което при мирнитѣ прѣговори е отъ твърдѣ голѣмо значение.

Берлинъ. Въ своята рѣчь въ Глазговъ, Холденъ заяви, че Англия ще постави добръ, ако гледа на въпроса за мира отъ чисто дѣлова страна, и за прѣзъ пътъ сжия ораторъ е говорилъ за конференцията на правителствата, като условно сръдство.

Брестъ-Литовскъ. Въ държаното на 3.II. заседание на германо-австро-руската комиси́я по уреждането на политическитѣ и териториални въпроси, относително допущането на Курландски и Литвански делегати въ мирнитѣ прѣговори. Кюлиманъ заяви, че

по тоя въпросъ неговото по-раншно становище не е измѣнено.

Троцкий, слѣдъ туй, каза: „Германия и Австро-Унгария признаха самостоятелността на Полската държава, а пъкъ недопущатъ нейно делегатство. И ние признахме независимостта на Полша, обаче трѣба да констатирамъ, че тая нейна независимост е само мимна, тъй като въ Полша има чужда власт, каквато въ случая се явява тая на окупационнитѣ войски. За утѣлюването да присѣдствува при настоянитѣ прѣговори, отъ страна на Полша, може да се сѣятъ само онова делегатство, което би било прѣдставители на едно правителство, избрано отъ широкитѣ полски маси, но не и отъ чужди окупационни власти. Ако прочее руската делегация не признава правителството на г-на Кухаржевски, то тя не иска да каже съ туй, че не признава и независимостта на полската държава и полския народъ“.

Въ отговоръ на това заявление на г-нъ Троцкий, Фонтъ Кюлиманъ заяви, че той вижда единъ напрѣдѣкъ въ това, че прѣдседателя на руската делегация признава независимостта на Полша. Ако делегацията, каза г-нъ Кюлиманъ, признае и независимостта на другитѣ държавици, като: Курландия, Литвандия и Литва, то прѣговоритѣ биха се значително улеснили.

Слѣдъ като и Графъ Чернинъ констатира съ задоволство факта, че руската делегация е признала съществуването на полската държава, г-нъ Троцкий заяви: „Ако полската държава е една държава, то тя трѣбва да има географически граници. Ако полското кралство е едно кралство, то трѣбва да има единъ кралъ. Ако една държава нѣма нито граници, нито кралъ, то тя не може да бѣде нито държава нито кралство. Тѣй че положението въ Полша азъ сѣмѣтамъ за още не улеснено“.

Графъ Чернинъ заяви, че той трѣбва да забѣлѣжи, че делегациитѣ на разнитѣ държави не сж дошли тукъ да развиватъ теории, а да се опитатъ да дойдатъ до едно споразумение. Ако въпросътъ се касае за неуставенитѣ още граници на Полша, то сжщото нѣщо би могло да се каже и за руската република, границитѣ на която сж тоже не установени: въпрѣки това обаче делегациитѣ на централнитѣ сили прѣговарятъ съ делегацията на тая република.

Фонтъ Кюлиманъ забѣлѣжа, че въ заявленията на Троцкий има противорѣчие: до като Троцкий въ първата частъ на заявлението си призна напълно независимостта на Полша, въ втората частъ на сжщото заявление той заяви, че поради липса на установени граници и на единъ кралъ, Полша не е нито държава, нито кралство. (Заседанието слѣдъ това, биде закрито).

ИЗЪ ЧУЖБИНА

(В. Т. А. и радиотелеграфа).

Гърция мобилизира.

Бернъ. Гръцката агенция съобщава, че съ кралски декретъ се свиватъ 10 набора запасни, отъ

военнитѣ окръжии на стара Гърция, съ изключение за Атина и Целопокетъ; свиканитѣ подъ знамената, трѣбва да се явятъ въ 18 дневенъ срокъ.

Съгласиенето ще воюва.

Парижъ. Декларацията на съюзницитѣ приключва фазата на дипломатически отговори отвара и подготвя тази на военнитѣ дѣйстви́я. Като опрѣдѣлятъ напълно ясно положението, съюзницитѣ показватъ, че войната ще продължава съ удвоена енергия отъ тѣхна страна по начинъ да се наложи на германския милитаризмъ справедливъ миръ. Взетитѣ рѣшения показватъ, че съюзницитѣ ще засилватъ борбата и ще я направятъ по-ефикасна чрѣзъ, по-обединени методи. Сега цѣльта, повече отъ всѣки другъ пътъ, е да се побѣди.

Швеция не ще се мѣси въ руско-финландскитѣ работи.

Отохоломъ. Министрътъ на външнитѣ работи заяви, че правителството е на мнѣние, какво една официална намѣса въ Финландия, е по настоящемъ невъзможна.

Англия въвежда принудителното разпрѣдѣление на съестнитѣ продукти.

Бернъ. Слѣдъ дълго колебание, английскитѣ воененъ кабинетъ рѣши, щото народното принудително разпрѣдѣление на съестнитѣ продукти да се приложи въ най-скоро врѣме.

Рускитѣ войници въ Франция дезертиратъ.

Бернъ. Дезертиранията на чинове отъ рускитѣ войскови части въ Франция се увеличаватъ постоянно. Швейцарската преса съобщава всѣки денъ за пристигането на малки групи руски войници и офицери въ Швейцария, избѣгали отъ Франция, при най-големъ рискове.

Депутатътъ отъ Райхстага Дитманъ осъденъ.

Берлинъ, 4.II. Извъпрѣднитѣ воененъ сѣдъ осъди днесъ независими социалдемократически членъ отъ Райхстага г-нъ Дитманъ на 5 години крѣпостенъ затворъ за държавна изи́на и на 2 мѣсеца тъмниченъ затворъ за упорство срѣщу държавнитѣ органи.

Американцитѣ противъ претенциитѣ на съюзницитѣ си въ Европа.

Споредъ лондонскитѣ съобщения отъ Америка полковникъ Хонсе е нарекалъ американскитѣ съюзници въ Европа, като опасни за Америка. Испанията на съюзницитѣ, споредъ него, сж пензильнии за Съединенитѣ Штати и трѣбва да бѣдатъ намалени, за да разчитатъ на възможността за реализирането имъ. Отсутствието на централна организация трѣбва да се прибави като причина за поражението на съгласиенето въ европейската война.

Английски опасения.

Споредъ съобщения на парижкия в. „Журналъ“ британскитѣ контролоръ по прѣхраната Лордъ, Лойдъ телеграфиралъ въ Америка, че той не може да гарантира за благополучния изходъ на войната, ако Америка не се притече ведната на помощъ съ храни и други припаси. Установява се, че всерип-

цѣтъ изгрий и божитѣ служители прибиратъ ниско отъ земата изгубенитѣ души на щастливитѣ възродени; когато на влюбенитѣ при любовта жаръ турятъ и на нещастиятѣ горестята и изпитанията увеличаватъ, за да ги направятъ достойни за райтъ. Мѣтатъ звучитѣ и отнасятъ душата въ другия миръ, свѣтлосиния миръ, кадето грохота на таранитѣ е пѣсенъ за приспиване на милитѣ малки дѣца. Мѣтатъ се звучитѣ и добродушнитѣ герои виши погледъ слушатъ. Тѣ не разбиратъ тази музика ала осѣщатъ трѣлнитѣ на радостята и радватъ се; осѣщатъ трѣлнената на скръбта и скръбъта. Душата имъ се приврѣща на мимози, готови при слънчеви лъчи и при утрѣна роса да разтворятъ чашки и да живѣятъ въ доволство и наслада.

Калоянъ чувствава очитѣ имъ въперена въ него и продължава да свирѣ съ пълно възхищение. Никого той не е извиквалъ таква приятна съзвучия както сега. Душата му трѣпне прѣдъ тая нова мощъ, която съ звуци побѣждава неприятелитѣ на живота: враждата и скръбъта.

— Боже мой, азъ съмъ още силенъ. Азъ имамъ още мощъ да държа пушката въ рацѣтъ и гоня неприятеля — мисли той и пияното радостно възвися тогди молитви отъ всѣпочино бѣдине къмъ боговетѣ на любовта и внезапно въ забравя влива устия въ шестъпалата кетича теменуги и тѣй застава, а захъсѣтъ на дѣлото слабъ се раздѣлятъ и милата главница на Звѣздомица се показва, очитѣ ѝ пламтатъ като фосфорни кандила всрѣдъ непроницаемъ мракъ.

Устнитѣ ѝ разтворени отъ жажда за цѣлува притеглятъ душата му и той става и съ разперени рацѣ отива къмъ дѣлото. Тя е тамъ не мърда, а съ още по-големъ сила го притегли къмъ себе си.

Добродушнитѣ слушатели вцепенени отъ появата на това красиво ангелско лице спотайватъ дѣхъ и пѣмѣятъ.

— Звѣздорица, моя малка Звѣздомица, усѣй да промѣли Калоянъ и сграби главницата ѝ съ своитѣ кървави рацѣ.

— Калоянъ — продума тя и падна въ прѣгрѣдитѣ му.

— Звѣздомица, боже мой, ти си тукъ всрѣдъ неприятеля! Защо си останала?

— Нали ти си мой приятель. Азъ те чакахъ. Чакахъ те като побѣдителъ, мощенъ и великъ. Чакахъ те безъ страхъ. Видѣхъ лицата на българскитѣ герои, тѣ сж мили, душитѣ имъ сж благородни. Погледни ги всички плачатъ.

Калоянъ погледна къмъ слушателитѣ си и дѣйствително по очитѣ имъ блѣдѣща съзря.

— А какъ бѣше до сега?

— Тукъ въ дѣлото. Азъ пустихъ книгата съ кетичата теменуги и искахъ да се утѣря дали си ти скъпия мой Калоянъ, моето сърдце, моята душа. Азъ слушахъ да го зоринѣ за мене на своя езикъ, видѣхъ да колѣнничатъ и благодарятъ на Бога за мене и, когато ти засвѣри съ потитѣ на Бетховена азъ искахъ да извикамъ отъ радостъ. Искахъ да плача и се смѣя.

Ти хубаво управляваше рацѣтъ си съ силата на твоята душа и не издържашъ, азъ искамъ да бѣда твоа, въ винаги твоа.

— Да, да, каза една чутъ Калоянъ, краката му се подвиха и той падна на земата въ безсѣи́сть.

Звѣздомица изпадна и притѣрна главата му.

— Полеза, че той е раненъ, каза лѣкарьтъ и започна да прислушва ударитѣ на сърдцето и додаде нѣщо, отъ слабостъ и разчувствуване не можашъ да издържи. Слѣдъ нѣмъ такава радостъ, мачно се прѣхожда.

Слѣдъ малка отпочивка Калоянъ се свѣсти и бавно повлѣче погледѣтъ си отъ докторѣтъ къмъ войницитѣ, които плачеха и ридашата Звѣздомица.

— Ще мине. Отъ слабостъ свѣтъ ми се зави... Ще мине... Звѣздомица, дай ми теменугитѣ.

Звѣздомица подаде кетичата съ сухитѣ теменуги, а той ги допрѣ до устнитѣ си и пошепна.

Щастливи и свѣтли бѣха днитѣ, когато цѣвѣхто, но по свѣтла са тия дни, въ които вне разпрѣскате мракъ на войната.

Като потвърждение чука се топовни гънжежи, идаящи отъ къмъ Вукрешъ. Тамъ се готвѣше новата побѣда надъ враговетѣ.

1916 гсд.

ката война не може да бъде решена по пътя на военните действия, вследствие на което Нордаун е старал да изостри повече търговската война.

Лордъ Ландодоунъ поканенъ да държи рѣчи върху мира.

В. „Морнингъ Постъ“ съобщава, че професионалниятъ съюзъ въ Манчестеръ, Бирмингамъ и Глазгоу поканили лордъ Ландодоунъ да държи няколко публични лекции за предположения империалистически миръ.

Причинитѣ за неуспѣха на миналогодишната френска офанзива

Берлинъ. Висшиятъ Министъръ-президентъ г-нъ Пеллеве се обвинява отъ другаритѣ на Клемансо, че той, съ една контра заповѣдъ, е повредилъ на французкото априлско настѣпление. Пеллеве заявилъ публично, че той има намерение да излъже противъ своитѣ обвинители въ едно открито заседание и откровенно да изложи причинитѣ за несполучливото французко военно настѣпление.

Англичанитѣ одобряватъ завладѣването на Бесарабия отъ ромѣнитѣ.

Берлинъ. Съгласно една официална телеграма отъ Ялтѣ, агенцията Райтеръ оправдава завладѣването на Бесарабия отъ ромѣнскитѣ войски, особено на ж. п. линия Кишинеу-Унгени Ялтѣ. Новата република Бесарабия е въ намерение да се присъедини къмъ Велика Ромѣния.

Изъ Русия.

Берлинъ. Една радиотелеграма отъ Киевъ съобщава, че Могилевъ — мѣстопрѣбиваванно на руската главна квартира — е взета отъ Полски легиони и Главнокомандующиятъ Криленко билъ арестуванъ съ пѣния си пѣлъ. Споредъ същата радиотелеграма бунтъ на болшевикитѣ въ Киевъ е билъ потушенъ съ украинци. На чело на новозабраното украинско министерство застана прѣседателятъ на украинската игрова делегация Господинъ Холубовичъ. Всички украински войски са минали на страната на централната Рада. Войскитѣ на болшевикитѣ се оттеглятъ съ голѣма бързина къмъ южна Русия.

Петроградъ. Въ южна Русия избухна чума. Отъ Ялта съобщаватъ, че чумата взема опасни размѣри.

Споредъ „Дагенсъ Нахрихтенъ“, убийствата на граждани, извършвани отъ червената гвардия въ Хелзингфорсъ продължавали. Вчера били поставени по площадитѣ и на няколко улици картученици.

Завръщането на отвлѣченитѣ добруджанци.

Нашиятъ редакторъ, който е присѣствувалъ на прѣдаването, на първата партида отвлѣчени добруджанци на 5 т. м. отъ ромѣнитѣ въ Браила, ни съобщава слѣдното:

Вчера 5 февруарий, стана прѣдаването на първата партида отвлѣчени добруджанци отъ селата Айфатаръ, Айдемиръ, Кочина и нѣколцина отъ Силистра, всички на брой 789 души, въ грамадното мнозинство жени и дѣца. Прѣдаването продължава до снощи. Каргината бѣше потрѣсана. Прѣдаването ставаше на демаркационната линия, до където се носатъ съ ромѣнски кампони, а списъчната провѣрка става на 6 километра южнѣе отъ Браила, дѣто е построена специално за случая дѣсчена барака съ отопление, до която се прѣнасяха съ германски кампони. Пристигащитѣ групи, слѣдъ като имъ се сервираше топла закуска, биваха веднага изпратени съ австроунгарски военни каруци въ лицеюма въ Браила, който е опрѣдѣленъ за временно карантинено. Всѣхъ сѣ мѣрки за облѣгчение положението на тия формири нещастници. Дѣла да поддържатъ голѣмитѣ групи на германскитѣ и австроунгарскитѣ военни власти къмъ тѣхъ. Бѣхъ свидѣтели какъ германскитѣ войници прѣнасяха, отъ единъ до другитѣ кампони, на рацѣ една болна жена и нѣколко немощни дѣца. Трѣбваше човѣкъ да присѣствуваша на тия покартинелни картини, за да може да изпита чувствата, които възникнаха въ азъ. Между освободенитѣ има нѣколко групи малолѣтни дѣца, радващи се на особенитѣ грижи на свои съселници, чийто родители сѣ измѣрили въ молдовскитѣ пѣнически бордеи. Днесъ тѣ се връщатъ въ родивата си крайна сирачета, съ проклетия противъ ония, които подиряха спасението на своята държава въ тѣхното отвлѣчане.

Сега представямъ къмъ раздаването парични помощи на онези, отъ сумата, която фонда „Добруджа“, отпуска за отвлѣченитѣ добруджанци

Тодоровъ.

ПРЕГЛЕДЪ НА ПРЕСАТА

Една годишнина.

Она денъ въ помѣщенieto на академията стана първото годишно събрание на съюза на българскитѣ учени, писатели и художници. Събранитѣ се членове изслушаха съ задоволство отчета на Управлението съвѣтъ. Въ една година съвѣтъ е извършилъ по-вече, отколкото можеше да се очаква.

На всички бѣше раздаденъ готовия вече сборникъ на Добруджа, който е отпечатанъ вече както на български въ 10,000 екземпляра, тъй и на френски въ 3000. Печати се въ толкова екземпляра и ще бѣде готовъ и нѣмски прѣводъ на сборника. Съюзътъ много добръ е постигналъ, дѣто най-напрѣдъ си е турналъ прѣста на най-болното мѣсто. За Добруджа, за оная Добруджа, която ромѣнитѣ владѣятъ отъ 1879 година насамъ, ние по разни причини не сме говорили, а може да се каже че и не сме мислили толкова, колкото е трѣбвало. Разпоказани въ Берлинъ на връмето, ние неможахме едно-временно, да се грижимъ за всички български крайни извънъ нашитѣ граници, и съ сѣщия интересъ да слѣдимъ за съдбата на тия крайнини и да се заставаме за тѣхнитѣ политически права. Тѣй се обяснява, дѣто въ нашата книжнина, и въ чужбина отъ наша страна не се е писало за тая български край почти нищо прѣди войната. И сега, когато войната ни даде възможностъ, да освободимъ и тая български край, ние чувствуваме, че не сме достатъчно мотивирали прѣдъ въшния свѣтъ своитѣ претенции по отношение на него. Трѣбваше тентрва сега слѣдъ завизиането на Добруджа да изнесемъ на свѣтъ свѣтъ данни, които неоспоримо доказватъ, че нямъ се пада да владѣемъ тая край.

И съюзътъ на ученитѣ прави дѣйна услуга на отечеството, като издава сборника, за който е дума. Въ него взиматъ участие съ своитѣ трудове професоръ Иширковъ, който пише върху физическата география на Добруджа; професоръ Златарски пише върху историко-политическата съдба на тая край; проф. Милетичъ върху културно-историческия отношения между българите и ромѣни; професоръ Романски върху етнически, народностния характеръ на страната; професоръ Арнаудовъ върху нейния фолклоръ; Щелианъ Чилингировъ върху възраждането въ Добруджа; К. Шкорнилъ за старобългарскитѣ паметници въ тая край, който е билъ ядрото на българското царство; Д. Мишайковъ обяснява стопанското значение на страната; и професоръ Молдавъ разглежда нейното държавно-политическо състояние.

Всички тия трудове сѣ написани съ въшина и съ една обективностъ, какъто рѣдко ще срещнете въ трудове, писани съ агитационна цѣль. Господа професоритѣ си оставатъ такива, и когато се касае да защитатъ най-жизненитѣ интереси на своето отечество. Тѣ сѣ гледали да прѣдадатъ, колкото се може по вѣрно фактитѣ и цифритѣ, които говорятъ въ наша полза дори да ги намалаватъ, за да не бѣдатъ обвинявани въ пристрастие и шовинизъмъ. И това прави тѣхния трудъ извънредно цѣненъ. Както и други пътѣ сме казвали, тая родъ трудове е много по важно да излизатъ на пѣкъ чуждъ езикъ, отколкото на български; защото важно е по такива въпроси да убѣждаваме не себе си, а чужденцитѣ. Това е отъ крайна необходимостъ, когато става въпросъ за миръ, че мирътъ има да се постигне не само по силата на оръжието, а и чрезъ споразумѣния, въз основа на възвѣстени прѣзъ самата война принципи и усвоени вече отъ всички страни формули. При такива условия много нѣщо може да се постигне чрезъ убѣждаване, чрезъ доказателства, почиващи на факти, чрезъ исторически данни, за каквито говори и Уйласовъ. Ние поздравяваме съюза особено за неговата идея, да издаде сборника едновременно на френски и нѣмски.

(в-къ „Миръ“).

Хроника

Добруджанската делегация при прѣстолонаследника.

Прѣстолонаследникътъ, князь Борисъ е приелъ добруджанската делегация, която му връчи мемоара, съ който населението въ Добруджа заявява своята воля да остане въ границитѣ на обединена България. При прѣдаването на мемоара водителятъ на делегацията, господинъ Огняновъ произнесе въ пламенна рѣчь, въ която очертава страданията на добруджанцитѣ и тѣхната радостъ, че доживѣва най-подиръ да се видятъ освободени. Прѣстолонаследникътъ изслушалъ най-внимателно делегацията и делегатитѣ останали очаровани и обнадени дѣни отъ приема въ царския домъ.

Праздненство въ село Гречи. Въ село Гречи се правятъ голѣми приготовления за освѣщаването на издигнатия, по инициатива, на г. офицеритѣ отъ 4 пиевни дружина, за падналитѣ за свободата на Добруджа, прѣславци, паметникъ, който ще стане въ пѣдѣла, прѣзника на дружината. По тая случай ще бѣде дадена и една вечеринка. На тържеството сѣ показани командующия армията, началника 4 прѣс. дивизии и пр. Паметникътъ е артистично изработенъ, на върха на могилата, всрѣдъ сѣлото, по склона на която сега

се прави специално павирано шосе — алея, по исконитѣ на което сѣ изработени отъ гранитни блочета пѣтни надписи и вензела на цари. На паметника сѣ улпирани кръста за храбростъ, легендарния боецъ ножъ и имената на падналитѣ герои.

Добруджанци при прѣседателя на намарата.

Явила се е прѣдъ прѣседателя на камара Д-ръ Вачевъ, добруджанската делегация въ София, на чело съ прѣседателя Д-ръ Огняновъ, Д-ръ Тодоровъ, Драгомиръ Пачевъ и Александъръ Людсковъ, за да молятъ Народното събрание да се застъпи за желанията на добруджанци и да настоя за присъединяването на Добруджа къмъ общото отечество България, мечта на всички добруджанци.

По тая случай прѣседателятъ на камарата е съобщилъ въ Народното събрание, че при него се явила една депутация отъ Добруджа. (Раконѣвските отъ болшинството и опозицията), която искала отъ Народното събрание да поддрѣжи до край желанието на цѣлото добруджанско население да бѣдатъ нераздѣлна частъ отъ Българското царство. Прѣседателятъ на камарата имъ отговорилъ, че както Народното прѣдставителство, така и всички политически фактори въ страната ще искатъ неурѣмено присъединяването на Добруджа къмъ България, (бурни и продължителни ракониѣвския отъ болшинството и опозицията).

Годишниятъ отчетъ на женското благотворително дружество въ Кюстенджа.

Женското Благотворително Д-во „Милосърдие“, даде на 23 януарий т. г. годишния си отчетъ за дѣлността на Д-вото прѣзъ изтеклата 1917 год., както слѣдва:

Годишенъ приходъ 19,170 75 лв.
Разходъ 14,183 65 лв.

Остава въ Дружествената каса
една сума отъ: 4986 10 лв.
Настоятелството.

4 февруарий 1918 г.
гр. Кюстенджа.

Варненскиятъ владѣ Гаря София съобщава на пѣтницитѣ, че отъ 5 тогѣ бързия влакъ № 14 за Варна ще заманава отъ София въ 7 часа сутринта, аместо въ седемъ и половина.

Нови пощенски марки. Министерството на финанситѣ е одобрило образцѣ на новитѣ пощенски марки, които ще се печататъ въ Берлинъ и Виена.

Законътъ за застраховната на добитка. Централната кооперативна банка е изработила законопроектъ за измѣнение закона за застраховката на едри рогати добитѣ. Споредъ новитѣ намѣслина ще застраховатъ и коне и свине. Една комисия отъ прѣдставители на министерството на земледѣието ще прѣгледа законопроекта, слѣдъ което той ще бѣде внесенъ въ камарата, още прѣзъ тая сесия.

Стипендии. Разрѣшени сѣ по министерството на просвѣщеняето 290,800 лв. за отгущане на стипендии за слѣждане у насъ и въ странство. Прѣзъ миналата година за сѣщата цѣль сѣ били разрѣшени 70,000 лв.

Брошури по земледѣието ще издава българ. земледѣлско д-во. Първата брошура ще бѣде по тютюневата култура.

Разписание на влаковетѣ и параходитѣ.

влаговетѣ Браила—Букурещъ.

Тръгва отъ Браила въ 7 ч. и 34 м. сутр.
Пристига въ Букурещъ 5 ч. 03 м. слѣдъ об.
Тръгва отъ Браила въ 5 ч. и 56 м. вечерта.
Пристига въ Букурещъ въ 1 ч. и 02 м. сл. об.
Тръгва отъ Букурещъ въ 7 ч. и 15 м. сутр.
Пристига въ Браила въ 2 ч. и 06 м. сл. об.
Тръгва отъ Букурещъ въ 1 часа и 02 м. сл. с.
Пристига въ Браила въ 8 часа веч.

Забѣлка: Връмето се разбира източно европейско (Бѣлг. време).

параходитѣ Оршова—Браила.

Параходитѣ пристигатъ въ Браила всѣхъ поне-дѣлникъ и четвъртъкъ 6 30 пр. пладнѣ и отпаватъ нагоръ сѣщитѣ дни 8 30 пр. пладнѣ.

салтъ Браила—Гечетъ.

Отъ 24 януара 1918 г. вървѣжатъ на салтъ между Браила и Гечетъ е слѣдния:

Тръгва отъ Браила 8 ч. пр. пд., и 3 ч. 30 м. сл. пладнѣ.

Тръгва отъ Гечетъ въ 9. часа пр. пладнѣ и 4 часа 30 м. слѣдъ пладнѣ.

Послѣдното патуване отъ Гечетъ има свързка съ влака, който заманава отъ Браила за Букурещъ въ часа 5 и 56 слѣдъ пладнѣ.